

Когато ученици и учители са един отбор: разговор с Даниела Петкова

23.8.2026 - | Фондация „Заедно в час“

Как програмата „Училища за пример“ промени подхода в ОУ „Граф Николай Игнатиев“, Граф Игнатиево.

Кога за последен път си казахте *„Обичам работата си“*?

В края на миналата учебна година. Изпращахме нашите седмокласници. Беше толкова емоционално, с много сълзи от радост. А когато по-късно видях резултатите от изпитите и разбрах, че повечето от тях са приети още на първо желание, изпитах дълбоко щастие и гордост.

В такива моменти си казвам: „Обичам работата си.“ Защото знам, че сме ги вдъхновили, повярвали са в себе си и са направили крачка към мечтите си. И точно тогава се чувствам наистина щастлива, че избрах този път.

Знате ли, че програма „Училища за пример“ помага на училищата целенасочено да създадат силна визия и стратегия как да я постигнат. В процеса училищата работят заедно с опитен ментор, който им помага да откриват слепите си петна и да използват силните си страни.

Научете повече за програмата!

Участието е безплатно за училищата.

Кой е човекът, който най-силно е повлиял на професионалния Ви път?

Честно казано, никога не съм планирала да стана директор. Чувствах се най-силна в класната стая като начален учител, вдъхновител, човек, който твори и расте заедно с децата. Но съдбата имаше други планове. Когато предишната ни директорка се пенсионира, възникна нужда временно да се поеме ръководството. В този момент до мен застана човек, който остави дълбока следа в професионалния ми път – експертът по начално образование в инспектората Васка Атанасова. Тя беше тази, която повярва в мен още преди аз самата да го направя. Каза ми, че мога да поведе училището напред и ми вдъхна куража, от който имах нужда.

Малко на шега се явих на конкурса. От седем кандидати – избрах мен. Тогава бях просто учителят, който беше започнал в това училище през 1993 година. А днес, 16 години по-късно, все още съм тук – вече като директор, но с онзи същия плам и вяра в децата, в екипа и в силата на образованието.

Ако можехте да дадете съвет на себе си в първия ден като директор, какъв би бил той?

Може би бих си казала: **„Бъди търпелива - промяната не идва с магическа пръчка.“** В началото наистина вярвах, че с енергия, идеи и желание ще мога бързо да преобразя всичко в училище. Но се сблъсках с реалността на административната тежест, която е голяма и понякога задушава креативността, в която се чувствам силна.

Бих си дала и още един съвет: **„Довери се на хората около себе си.“** Благодарна съм, че в началото получих силна подкрепа от колеги директори и именно това ми даде сили да продължа. С времето разбрах, че ми бяха нужни поне пет години, за да премина през всички предизвикателства, да овладее системата отвътре и да започна да вземам решения, които хем стъпват на закона, хем са човешки и устойчиви.

Днес вече знам, че директорът не променя училището сам. Но може да бъде двигател на промяната, когато вярва в екипа си и не губи връзката с децата.

Кое е най-доброто решение, което сте взимала като директор и как то повлия на училище „Граф Николай Игнатиев“?

Вярвам, че съм взимала много добри решения през годините, но може би **най-смисленото и трансформиращо за училището ни беше включването в програмата „Училища за пример“ на фондация „Заедно в час“.**

Ще използвам мисъл на Вазов: **„И с няколко дена, тайно и полека, народът порасте на няколко века.“** За нас тези две години работа по програмата бяха именно такъв скок – не малка крачка, а истински пробив в посока качествено образование, което се случва системно и устойчиво.

Преди това имахме отделни колеги с вдъхновяваща практика, но усилията често оставаха изолирани. Сега работим като силен, свързан екип с обща визия, споделени цели и ясен фокус върху смисъла на образованието. Всяко дете, всеки урок, всяка стъпка в развитието на нашите ученици вече са част от цялостна, последователна стратегия.

Заявете интерес за „Училища за пример“

Това участие отключи нова енергия в колегите ми, в мен самата и в цялата училищна общност. Затова го наричам най-доброто си решение, защото промяната е дълбока и видима, и най-важното - носи щастливи, уверени и вдъхновени деца.

А кое беше най-трудното Ви решение?

Още преди да тръгнем по пътя на програмата, започнахме да разговаряме какво искаме за училището, каква е нашата визия, какво е важно за децата. Това много помогна. Но... животът си знае работата. В края на първата година се разделихме с двама от най-силните си хора.

Една колега – изключително амбициозна, вдъхновяваща, част от лидерския екип и в основата на това изобщо да кандидатстваме – напусна, за да стане част от екипа на „Заедно в час“. Казвам го с усмивка, но истината е, че това беше тежко. Тя беше двигател. А другата колега, също част от лидерския екип, се наложи да смени работата си. И така, във втората година, се озовах с напълно нов екип.

Реших да помоля две от учителките с дълъг педагогически опит да се включат в лидерския екип на доброволен принцип. За мое щастие, и двете сами изявиха желание. И точно тази година стана най-силната, може би, защото те вече знаеха много добре как се чувства един учител, когато се сблъсква с нещо ново, различно, предизвикателно. Много по-ефективно подкрепяха колегите. Водеха с разбиране и човечност, и така се роди нова устойчивост. Една увереност, че нещата, които правим, не са просто промяна, а истинска грижа за децата. И за нас самите като учители.

Кой е най-важният урок, който научихте в тази роля и как той промени подхода Ви към ръководенето на училището?

За мен най-важни са хората. Вярвам, че всеки носи своята лична история, своята уязвимост и сила. Затова за мен е изключително важно учителите в моето училище да идват с удоволствие на работа. Стремя се да създавам позитивен микроклимат, пространство, в което могат да експериментират, да опитват, да не се страхуват от грешки. Винаги съм зад гърба им. Но същевременно ги насърчавам да отворят вратите на класните си стаи, да посрещат колеги, да си дават ефективна обратна връзка. Смятам, че точно това създава среда за растеж – не контролът, а доверието.

В ролята си на директор се научих да казвам истината. Преди може би премълчавах неща, които не са както трябва – от страх да не нараня, да не обидя. Но с времето осъзнах, че това не помага. Не правя услуга на никого, когато мълча. Сега вече имам смелостта да казвам нещата, които могат да се подобрят – с уважение, с грижа, но честно. И виждам колко по-добре се случват нещата така. Когато си учител, фокусът ти е различен, по-тесен, концентриран в класната стая. Но като директор започваш да мислиш в системи, в екипи, в култура. И това те променя. Аз съм много по-различен човек и професионалист сега. И вярвам, че именно тази промяна ми позволява да бъда по-добър лидер за хората, с които работя.

А кой момент от работата Ви с учениците никога няма да забравите?

Първата ми година като учител беше през 1993 г. Взех трети клас – прекрасни деца. Но имаше едно момче, Жорко, чийто родител държеше магазин в селото. По всички предмети беше активен, но на часовете по математика – пълен саботаж. Не слуша, не пише, нарушава дисциплината. Викам майка му: „Не се държи добре.“ А тя ме погледна спокойно и каза: „Ами сигурно му е скучно, госпожо. Жоро от 4-годишен работи на касата в магазина, връща ресто, умножава, дели. А вие го карате да пише по 3 часа едно плюс две.“ Тази нощ не спях. Въртах се и си мислех: „Аз да не съм циркаджийка, да правя стойки на Жорко, само и само да му е интересно?“ Но после си казах: „Ама тя е права.“ Жоро нямаше нужда да събира едно плюс едно, защото той вече знаеше повече от това. От този момент нататък започнах да диференцирам. На Жоро му възлагах по-сложни задачи, беше ми помощник в проверката на домашни, решаваше по-напреднали уравнения. Стана заместник-учител по математика. Тази

майка само с едно изречение ме насочи по път, който следвам и днес. Оттогава постоянно търся и експериментирам. И така до днес.

Продължавам да вярвам, че всяко дете заслужава да бъде предизвикано и видяно - там, където е.

Как успявате да изградите силна връзка между училището и родителите?

В нашето училище отдавна сме разбрали, че традиционната родителска среща с бележки, оценки и строги наставления не носи промяна. През 2006 г. започнахме с нещо различно. Първите интерактивни тренинги. Първите срещи, в които родителят не седи пасивно, а действа, слуша, чува, участва, преживява.

На тренингите им даваме реални казуси случки от училището. Всеки поема роля - агресор, жертва, родител, учител, директор. И ги изиграват. Влизат в чужда кожа. Понякога се извиняват - истински. Защото се разпознават в ситуацията. Тези тренинги развиват толерантност, емпатия, уважение. Децата виждат как родителите им общуват с другите, работят в екип, проявяват разбиране. И започват да го правят и те. Това е скритото въздействие. Инициативата не спира до тук. Организираме работилници с кауза, базари, творчески съботи и всичко, което събира деца, родители и учители в едно училищно сърце. Когато децата виждат, че родителите и учителите са от един отбор, тогава и те вярват, че могат. И тръгват смело напред.

Какво е най-ценното, което „си взехте“ от партньорството със „Заедно в час“?

Най-ценното е, че вече не съм сама.

Благодарение на „Заедно в час“ изградихме силен лидерски екип и мотивирахме целия педагогически колектив да тръгне по пътя на промяната. Това вече не е училище, в което един човек дърпа напред, а общност, която се развива заедно - с фокус върху всяко дете и съвременното учене.

Програмата създаде среда, в която преподаването се промени отвътре.

Заявете интерес за „Училища за пример“

<https://zaednovchas.bg/uchilishteto-kato-obshtnost>